

DE ADELAAR

Zijn meester sloeg de adelaar gade met de blik van een kenner.

Eerst maar een stipje in de hemel, leek de adelaar van het Aziatische hooggebergte te groeien terwijl hij loodrecht, als een steen, omlaag kwam vallen. Met gevouwen vleugels suisde de roofvogel omlaag naar een prooi die alleen hij met zijn scherpe blik kon waarnemen. En gefascineerd, huiverend in de kille wind op het hoge rotsplateau, zag Temoed de vlucht van de adelaar aan; niet zoals zijn meester met een keurend kennersoog, maar ademloos van bewondering en ontzag om zoveel snelheid en durf. Want de vogel liet zich vallen en vallen tot het leek dat hij te pletter zou slaan: een dolle werveling die ineens ophield toen hij zijn reusachtige vleugels uitsloeg. De zon deed de gouden nekveren - waaraan hij zijn naam te danken had - glanzen in het groen van de vallei toen de adelaar neerplofte op zijn onzichtbare prooi. En daarna begon de grote vogel in cirkels op te stijgen, een steppehaas in zijn geduchte klauwen.

In het voetspoor van zijn meester was Temoed langs steile paden omhooggeklimmen tot het bijna ontoegankelijke plateau, waar de sneeuw nog lang niet weggesmolten was. Van daar konden ze de adelaar volgen op zijn vlucht naar het nest, dat hij met zijn wijfje op duizelingwekkende hoogte had gebouwd in een donkere spleet van de rotswand. Temoed keek omhoog

en huiverde, maar hij verbeet zijn angst. Hij zou doen wat zijn meester hem opdroeg.

Temoed was de jongste en lenigste van de slaven en daarom was hij aangewezen om naar het adelaarsnest te klimmen en de jongen te roven.

Zijn meester wenste een adelaarsjong af te richten voor de jacht en zijn wens was een bevel. Temoed -een echte Mongool om te zien, met roodbruin, sluk haar en smalle ogen- was door de zwervende Tartaren aan deze Kirgies verkocht, samen met twee andere jongens, om op de steppe de kudde te bewaken.

Maar dat harde en monotone herdersbestaan werd nu onderbroken door deze opdracht en zijn meester was hem voorgegaan naar het hoge, eenzame plateau om hem het nest te wijzen.

Nu staarden ze samen omhoog naar de gouden adelaar, die met zijn prooi op een dode boomtak was neergestreken. De tak, wit gebleekt als een knekel, groeide uit een spleet in de rotswand en vormde de uitkijkpost voor de roofvogels. In de duistere spleet moest het nest zijn. Temoed liet zijn blik omlaag dwalen langs de rotswand en zag dat de beklimming bijna onmogelijk was.

Ik laat je hier achter, Temoed. Vóór de maan weer vol is, verwacht ik je terug met de jongen.'

Temoed knikte sprakeloos. Het kwam niet in hem op dat hij weleens niet zou kunnen gehoorzamen. Hij was als slaaf geboren: gehoorzamen was het voornaamste gebod in zijn leven geweest. Op ongehoorzaamheid stond de doodstraf en waarheen kon een man alleen vluchten in

deze onherbergzame wereld? Nee, Temoed wist dat hij zijn angst zou overwinnen en de opdracht zou volbrengen. Er zat niets anders op. ‘Goed,’ zei zijn meester, keerde zich om en begon de lange afdaling naar het dal. Daar werd de reusachtige kudde bewaakt door de herders en hun honden.

Vanaf deze hoogte leek de kudde wel een grote wolk, die langzaam voortdreef.

De ossenwagens met de tenten waarin de familie van zijn meester woonde, leken nu minuscule ...